

MÁR TÉVÉ-
SOROZATKÉNT IS!

v a l l o m á s

CONFESS

*Néha a szívnek kell meglelnie az utat
az igazság és a hazugságok között.*

fine
selection

COLLEEN HOOVER

#1 *New York Times* bestsellerszerző

COLLEEN HOOVER

vallomás

CONFESS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*A regényben található vallomások
mind az olvasók által névtelenül beküldött igaz titkok.
Ezt a regényt azoknak ajánlom, akik meglelték a bátorságot,
hogy bevallják az igazságot.*

ELSŐ RÉSZ

PROLÓGUS

Auburn

BELÉPEK A KÓRHÁZBA, TUDVA, HOGY MOST JÖVÖK IDE UTOLJÁRA. A liftben megnyomom a harmadik emelet gombját, és figyelem, ahogy felvillan, most utoljára.

Kiszállok a harmadikon, és rámosolygok a pultban álló nővérre, figyelem az arckifejezését, ahogy szán engem, most utoljára.

Elhaladok a tárolóhelyiség, az imaterem és a személyzeti pihenő mellett, most járva itt utoljára.

Továbbmegyek a folyosón, felszegem a fejem, bátorságot gyűjtök, aztán finoman bekopogtatok Adam szobájába, és várom, hogy behívjon, még egyszer, legutoljára.

– Szabad! – Valahogyan még mindig reményteli a hangja, fogalmam sincs, miért.

Hanyatt fekszik az ágyon. Amikor meglát, vigasztaló mosolyt vet rám, aztán felemeli a takaróját, invitálásként, hogy bújjak oda hozzá. Az ágy korlátját már leengedték, így bemászom mellé, átkarolom a mellkasát, és összekulcsolom a lábunkat. A nyakába temetem az arcom, a melegségét keresem, de nem találom.

Ma szinte jéghideg.

Adam addig fészkelődik, amíg fel nem vesszük a szokásos pozíciókat: bal karjával alulról, a jobbal felülről fog át, és magához húz. A szokottnál kicsit hosszabb ideig tart, mire kényelmesen elhelyezkedik, és észreveszem, hogy minden apró mozdulattól egyre gyorsabban veszi a levegőt.

Igyekszem nem észrevenni az ilyesmit, de nehéz. Tisztában vagyok vele, hogy Adam egyre gyengébb, egyre sápadtabb, a hangja mindinkább remegve szól. Naponta eljövök hozzá a számomra kijelölt időben, látom, ahogy egyre fogy az ereje, és semmit sem tehetek ellene. Senki sem tehet ellene semmit, csak végignézzük, ahogy megtörténik.

Hat hónapja tudjuk, hogy ez a vég vár rá. Természetesen mind csodáért imádkoztunk, de ilyen csoda nem történik a való életben.

Lehunyam a szemem, amikor Adam jéghideg ajka a homlokomhoz ér. Megígértem magamnak, hogy nem fogok sírni. Ez persze lehetetlen, de legalább igyekszem megtenni minden tőlem telhetőt, hogy elodázzam a könnyeket.

– Annyira szomorú vagyok – suttogja Adam.

Szavai élesen elütnek szokásos optimizmusától, mégis vigasztalóak. Természetesen szeretném, ha Adam nem lenne szomorú, de most szükségem van rá, hogy velem együtt szomorkodjon.

– Én is.

Az elmúlt néhány hétben a legtöbb látogatásomat sok-sok nevetéssel és beszélgetéssel töltöttük ki, bármennyire kellett is erőltetnünk. Szeretném, ha ez az alkalom sem lenne más, ám tudva, hogy ez az utolsó látogatásom, lehetetlen bármin is nevetni. Vagy bármiről is beszélni. Nem akarok mást, csak együtt sírni Adammal, és üvöltözni, hogy milyen igazságtalan ez az egész, ám azzal elcsúfítanám ezt az emléket.

Amikor a portlandi orvosok megmondták, hogy már semmit sem tehetnek Adamért, a szülei úgy döntöttek, inkább átszállítatják egy dallasi kórházba. Nem azért, mert csodában reménykedtek volna, hanem mivel az egész családjuk Texasban él, és úgy gondolták, hogy a fiuknak jobb lesz a bátyja és az összes többi szerette közelében. Adam csupán két hónapja élt Portlandben a szüleivel, amikor egy évvel ezelőtt járni kezdtünk.

Adam csak úgy volt hajlandó beleegyezni a visszatérésbe, ha a szülei megengedik, hogy én is velük tartsak Texasba. Nagy csata volt, mire mindkettőnk szülei belementek a dologba, de Adam azzal érvelt, hogy elvégre ő az, aki haldoklik, és szabadon kéne, hogy eldönthesse, kivel akar lenni, milyen körülmények között, amikor eljön az idő.

Öt hét telt el, mióta Dallasba jöttem, és mostanra mind Adam szülei, mind az enyémeik kifogytak a kettőnk iránti együttérzésből. A szüleim rám parancsoltak, hogy azonnal menjek haza Portlandbe, különben fel fogják jelenteni őket, amiért nem járok iskolába. Ha nem fenyegetne ez a veszély, Adam családja talán megengedné, hogy maradjak, ám a szüleimnek most aztán a hátuk közepére sem hiányzik a jogi hercehurca.

A mai járattal repülök haza, és mostanra már kimerítettük az összes ötletünket, amivel próbáltuk meggyőzni a felnőtteket, hogy ne kelljen felülnöm arra a gépre. Nem árultam el Adamnek, és nem is fogom, de tegnap este még egyszer könyörögtem egy sort az édesanyjának, Lydiának, aki erre végül közölte velem az őszinte véleményét az ügyről:

– Tizenöt éves vagy, Auburn. Azt hiszed, tényleg szereted Adamet, de egy hónap múlva már semmit sem fogsz érezni iránta. Mi viszont szívből szeretjük őt, mióta csak a világra jött, és a halálunk napjáig

szenvedni fogunk az elvesztése miatt. Mi vagyunk azok, akiknek most Adam mellett a helye.

Furcsa érzés már tizenöt évesen tudni, hogy ennél durvább dolgot soha az életben nem fognak a fejemhez vágni. Azt sem tudtam, mit mondjak erre. Hogyan bizonyíthatja a szerelmét egy tizenöt éves lány, ha azt a szerelmet mindenki semmibe veszi? A tapasztalatlan-ság és fiatalság vádjával szemben lehetetlen védekezni. És talán a felnőtteknek igazuk van. Talán Adam meg én nem ismerjük úgy a szerelmet, mint ők, de attól még igenis érezzük. És most olyan érzés, mintha mindjárt összetörné a szívünket.

– Mikor indul a géped? – kérdezi Adam, és ujjai lassan köröket rajzolgatnak a bőrömrre, most utoljára.

– Két óra múlva. Anyukád és Trey odalent várnak. Lydia azt mondta, tíz percen belül indulnunk kell, különben nem érünk oda időben.

– Tíz perc – ismétli Adam halkán. – Az nem elég idő, hogy megosszam veled az összes mélyenszántó bölcsességet, amire rájöttem a halálos ágyamon. Inkább úgy tizenöt percre lenne szükségem. Max húszra.

Elnevetem magam, bár ez valószínűleg a legszánalmasabb, legszomorúbb hang, ami valaha is elhagyta a számat. Mindketten kihalljuk belőle a kétségbeesést, és Adam még jobban magához szorít, de nem sokkal erősebben. Nagyon gyenge, még a tegnaphoz képest is. A fejemet simogatja, és a hajamra nyomja az ajkát.

– Szeretnék köszönetet mondani neked, Auburn – szól halkán.
– Rengeteg mindenért. De lefelől is azt akarom megköszönni, hogy ugyanúgy ki vagy akadva, mint én.

Erre megint elnevetem magam. Adam mindig képes viccekkel előrukkolni, még akkor is, ha tudja, hogy ezek az utolsó poénjai.

– Kénytelen leszel egy kicsit pontosabban fogalmazni, Adam, mert jelenleg baromi sok okból vagyok kiakadva.

Kicsit lazábban ölel, és óriási erőfeszítéssel az oldalára fordul, hogy egymással szemben fekdjünk. Adam szemének színét lehetne ugyan mogyoróbaránának nevezni, de igazából nem az. A zöld és a barna árnyalatai érnek benne egymáshoz, de nem keverednek össze, és ez a legfürkészőbb, legkarakteresebb szempár, ami valaha rám nézett. Egykor a szeme volt a legelevenebb része, de mostanra azt is legyőzte a korai végzet, ami lassan kiöli belőle a színt.

– Egész pontosan arra célzok, hogy mindketten ki vagyunk akadva a halálra, amiért ilyen mohó rohadék. De azt hiszem, egyben a kettőnk szüleire is gondolok, amiért nem értenek meg minket. Amiért nem hagyják, hogy velem legyen az egyetlen, akit magam mellett szeretnék tudni.

Igaza van. Határozottan ki vagyok akadva mindkét okból. De az elmúlt néhány napban már elégszer megtárgyaltuk ezeket a dolgokat ahhoz, hogy jól tudjuk: veszítettünk, a szüleink nyertek. Jelen pillanatban én csakis Adamre akarok koncentrálni, az emlékezetembe akarom vésní az együttlétünk minden egyes másodpercét, amíg még megtehetem.

– Azt mondtad, rengeteg mindent akarsz megköszönni nekem. Mi volna a következő?

Elmosolyodik, és az arcomhoz emeli a kezét. Hüvelykujja az ajkamat cirógatja, és úgy érzem, mintha a szívem feléje vetné magát, kétségbeesetten próbálna itt maradni vele, hogy csak az üres porhüvelyemnek kelljen visszarepülni Portlandbe.

– Szeretném megköszönni, amiért hagytad, hogy én legyek neked az első – mondja. – És amiért te voltál nekem az első.

Vigyora egy pillanatra átváltoztatja a halálos ágyán fekvő tizenhat évesből egy jóképű, kicsattanó, életteli kamaszfúvává, aki visszagondol a legelső alkalomra, amikor szeretkezett valakivel.

Köszönete hallatán, illetve a reakció láttán, amit saját szavai kiváltnak belőle, feszélyezett mosoly ül ki az arcomra, ahogy visszagon-dolok arra az estére. Még azelőtt történt, hogy megtudtuk, Adamék visszaköltöznek Texasba. Addigra már tisztában voltunk a prognó-ziséval, de még nem igazán tudtuk elfogadni, csak próbáltuk. Egy egész estén át beszélgettünk azokról a dolgokról, amiket megtapasztalhattunk volna együtt, ha lehetőséget kapunk az örök szerelemre. Álmodoztunk utazásról, házasságról, gyerekekről (még azt is kitalál-tuk, hogyan neveztük volna el őket), a sok-sok helyről, ahol élhet-tünk volna, és persze a szexről.

Biztosra vettük, hogy fantasztikus nemi életünk lett volna, ha esélyt kapunk rá. Minden barátunk irigyelte volna a fenomenális ne-mi életünket. Szeretkeztünk volna minden reggel, mielőtt munkába megyünk, és minden este, mielőtt elalszunk, és néha a kettő között is.

Jót nevtünk ezen, de aztán elcsöndesedtünk, mivel mindketten rádöbbsztünk, hogy a kapcsolatunknak ez az egy része, amiről még mindig mi magunk dönthetünk. A jövő egyetlen más mozzanatá-ba sem volt beleszólásunk, ám a miénk lehetett ez az egyetlen, in-tim dolog, aminek az emlékét még a halál sem veheti el tőlünk soha.

Még csak nem is beszéltünk róla. Nem volt rá szükség. Amint Adam rám nézett, és megláttam, hogy a saját gondolataim tükröződ-nek a szemében, csókolózni kezdtünk, aztán abba sem hagytuk. Csó-kolóztunk, miközben levetkőztünk, csókolóztunk, miközben egy-máshoz értünk, csókolóztunk, miközben sírtunk. Egész végig csó-kolóztunk, és még utána is folytattuk a csókolózást, megünnepelve

a tényt, hogy megnyertük ezt a kis csatát az élet meg a halál meg az idő ellen. Egyre csak csókolóztunk, miközben Adam a karjában tartott, és azt mondogatta, hogy szeret.

Pont úgy, ahogy most a karjában tart, és megcsókol.

Keze a nyakamhoz ér, ajka szétnyitja a számat, és a csókja olyan, akár egy búcsúlevél komor kezdősora.

– Auburn – suttogja ajkával az ajkamon –, annyira szeretlek.

Kicsordul a könnyem, és utálok magam, amiért tönkreteszem a búcsúnkat a gyengeséggemmel. Adam szája leválik az enyémről, és a homlokát a homlokomnak támasztja. Levegő után kapok, pedig nem is fulladozom, de rám tör a pánik, behatol a lelkembe, és alig bírok gondolkodni tőle. A szomorúság elszorítja a mellkasomat, egyre elviselhetetlenebb a nyomás, ahogy a szívemhez közeledik.

– Mondj el nekem valamit magadról, amit senki más nem tud! – Adamnek is könnyek peregnek az arcán, miközben a szemembe néz.

– Valamit, ami csak az enyém lehet.

Mindennap ezt kéri tőlem, és mindennap elárulok neki valamit, amit még soha nem mondtam ki. Azt hiszem, vigaszt jelent neki, hogy olyasmiket tudhat rólam, amiket soha senki más nem fog megtudni. Lehunyom a szemem, és gondolkozom, miközben Adam a bőrömet cirógatja, ahol csak ér.

– Még soha senkinek nem árultam el, hogy mi jár a fejemben elalvás előtt.

A keze megáll a vállamon.

– Mi szokott a fejedben járni?

Kinyitom a szemem, és ismét összeforr a tekintetünk.

– Arra gondolok, hány olyan ember van, akinek nem sajnálnám a halálát, ha te cserébe életben maradhatnál.

Adam egy darabig nem reagál, de végül a keze továbbindul, végigsimítja a karomat, amíg el nem ér az ujjaimig. Kézfejét az enyémre fekteti.

– Lefogadom, hogy nem sok ilyen ember jut eszedbe.

Halvány mosolyt erőltetek a képemre.

– De igen – biccentek. – Nagyon sok. Néha kimondom magamban mindenki nevét, akit csak ismerek, ezért nekiállok olyanok nevét is felsorolni, akikkel soha nem találkoztam személyesen. Néha még ki is találok neveket.

Adam tudja, hogy nem gondolom komolyan, amit mondok, de azért jólesik hallania. Hüvelykujja letöröl egy könnycseppet az arcomról, és megharagszom magamra, amiért tíz percig sem bírtam ki sírás nélkül.

– Ne haragudj, Adam! Igazán próbáltam nem sírni.

A tekintete erre ellágyul.

– Ha ma sírás nélkül váltál volna el tőlem, azt nem bírtam volna elviselni.

Ezt hallva nem küzdök tovább. Belemarkolok a pólójába, és fejeimet a mellkasára hajtva zokogok, miközben Adam magához szorít. Sírás közben igyekszem a szívverését hallgatni, és legszívesebben elátkoznám az egész testét, amiért feladta a harcot.

– Annyira szeretlek! – szól Adam elfúló hangon, amiből süt a félelem. – Örökké szeretni foglak. Még akkor is, amikor már nem tudlak.

Szavai hallatán még hevesebben zokogok.

– Én is örökké szeretni foglak. Még akkor is, amikor már nem kéne.

Egymásba kapaszkodunk, miközben olyan iszonyatos szomorúság gyötör minket, hogy nehéz akarni egyáltalán túlélni azt.

Megmondom Adamnek, hogy szeretem, mert muszáj tudnia. Aztán elismétlem. Újra meg újra ismételve, hogy szeretem őt, többször kimondom, mint életemben valaha. Valahányszor kiejtem, hogy *szeretlek*, Adam azonnal viszonzza. Annyiszor mondjuk egymásnak, hogy már nem is tudom, ki felel kinek, csak hajtogatjuk, újra meg újra, amíg Adam bátyja, Trey, meg nem érinti a karomat, és azt nem mondja, ideje mennem.

Még mindig mondogatjuk, miközben utoljára megcsókoljuk egymást.

Még mindig mondogatjuk, miközben utoljára átöleljük egymást.

Még mindig mondogatjuk, miközben még egyszer, legeslegutoljára megcsókoljuk egymást.

Még mindig mondogatom...

1. FEJEZET

Auburn

FÉSZKELŐDNI KEZDEK A SZÉKEN, amint a pasas közli velem az órabérét. Nem létezik, hogy ezt az én jövedelmemmel megengedhessem magamnak.

– Nem tudna adni nekem valami kedvezményt? – kérdezem.

A férfi szája körül elmélyülnek a ráncok, ahogy igyekeznek nem grimaszt vágni. A mahagóniasztalra fekteti a kezét, és összekulcsolja az ujjait, egyik hüvelykujját a másikra nyomva.

– Auburn, amit kér tőlem, az sokba fog kerülni.

Bakker, nem mondja!

Hátradől a székén, és a hasán nyugtatja továbbra is összekulcsolt kezét.

– Az ügyvéd olyan, mint az esküvő. Az ember azt kapja, amiért fizet.

Nem közlöm vele, milyen borzalmas ez a hasonlat. Inkább lepillantok a kezemben tartott névjegykártyára. A férfinak remek híre van,

és tudtam, hogy sokat fog kérni, de fogalmam sem volt, mennyire sokat. Másodállást kell majd vállalnom. És talán harmadállást is. Igazság szerint ki kéne rabolnom egy rohadt bankot.

– És nincs rá garancia, hogy a bíró az én javamra fog dönteni?

– Én egyedül azt ígérhetem: minden tőlem telhetőt meg fogok tenni annak érdekében, hogy a bíró végül az ön javára döntsön. A Portlandben aláírt papírok alapján ön nagyon nehéz helyzetben van. Ez sok ideig elhúzódhat.

– Hát, időm az van bőven – motyogom. – Visszajövök, amint megkapom az első fizetésemet.

Az ügyvéd megmondja a titkárnőjének, hogy adjon nekem időpontot, majd elköszön tőlem, és kilépek az irodájából, vissza a texasi hőségbe.

Még csak három hete lakom itt, de az élet egyelőre pontosan olyanak bizonyul, amilyennek képzeltem: izzasztó, fullasztó és magányos.

Az oregoni Portlandben nőttem fel, és azt hittem, ott fogom tölteni az egész életemet. Egyszer ellátogattam Texasba, még tizenöt évesen, és bár nem volt kellemes élmény, egyetlen másodpercét sem bánom. Most viszont bármit megadnék, hogy visszatérhessek Portlandbe.

Fölteszem a napszemüvegem, és elindulok a lakásom felé. Dallas belvárosában élni egyáltalán nem olyan, mint Portland sűrűjében lakni. Portlandben gyalog kényelmesen elérhettem, amit a város kínált. Dallasban viszont túl nagy területen és túl elszórtan helyezkedik el minden. És említettem már a hőséget? Iszonyú a forróság. Ráadásul el kellett adnom a kocsimat, hogy állni tudjam a költözés költségeit, szóval, csakis a tömegközlekedés meg a gyaloglás között választhatok, hiszen mostantól minden centet meg kell spórolnom, hogy ki tudjam fizetni az ügyvédet, akivel az imént beszéltem.

El sem hiszem, hogy ilyen rossz a helyzet. Még nincs saját ügyfélköröm a fodrászatban, úgyhogy egyértelműen kénytelen leszek másodállást keresni. Csak épp fogalmam sincs, mégis hogyan lesz rá időm, figyelembe véve Lydia összevissza beosztását.

Ha már Lydiánál tartunk...

Tárcsázom a számát, lenyomom a hívás gombot, aztán várom, hogy fölvegye a telefont. Miután a hangpostája kapcsol, próbálom eldönteni, hogy hagyjak-e üzenetet, vagy inkább majd hívjam újra később. Biztos vagyok benne, hogy Lydia úgymint kapásból törli az üzeneteit, így végül kinyomom a hívást, és visszajetem a mobilt a táskámba. Érzem, hogy a nyakamba és az arcomba szökik a vér, a szemem pedig könnybe lábad. Immár tizenharmadszor sétálok haza új államban, egy olyan városban, ami idegenekkel van tele, de elszánom magam, hogy most először kibírom sírás nélkül, amíg elérek a lakásom ajtajáig. A szomszédaim nyilván azt hiszik, hogy örült vagyok.

Csak hát olyan hosszú az út a munkahelyemtől a lakásomig, hogy bőven van időm az életemen merengeni, és ez óhatatlanul megrikat.

Megállok, és megnézem magam az egyik épület kirakatában, hogy ellenőrizzem, nem kenődött-e el a szemfestésem. Szemügyre veszem a tükörképemet, és nem tetszik a látvány.

Egy lány, aki utálja az élete során hozott döntéseket.

Egy lány, aki utálja a munkáját.

Egy lány, akinek hiányzik Portland.

Egy lány, akinek borzasztó nagy szüksége volna másodállásra, és ebben a pillanatban észreveszi a kirakatban a KISEGÍTŐT KERESSEK feliratú táblát.

**Kisegítőt keresek.
Ha jelentkeznél, kopogj be!**

Hátralépek, és felmérem az épületet, ami előtt állok. Mindennap elhaladtam mellette munkába menet és onnan jövet, de még soha nem akadt meg rajta a szemem. Valószínűleg azért, mert minden reggel telefonálok, délutánonként pedig túl könnyes a szemem ahhoz, hogy odafigyeljek a környezetemre.

VALLOMÁS

Mindössze ennyi áll a cégéren. A név alapján nem tudom eldönteni, miféle hely lehet ez, úgyhogy szemügyre veszem a kirakatot. Csak most veszem észre, hogy az üveget különféle méretű és alakú papírfecnik borítják el, így esélyem sincs belesni az épületbe. Minden cetlin szavak vannak, hosszabb-rövidebb mondatok, más-más kézírással. Közelebb lépek, és elolvasok néhányat.

Mindennap hálát adok, amiért a férjem és a fivére ennyire hasonlítanak egymásra. Így kisebb rá az esély, hogy a férjem rájöjjön, nem ő a fiunk apja.

A szívemhez kapok. Mi a franc ez? Elolvasok egy másik cédulát.

Négy hónapja nem beszéltem a gyerekeimmel. Felhívnak az ünnepeken és a születésnapomon, de különben soha. Nem is hibáztatom őket. Rémes apa voltam.

Elolvasok még egyet.

Hazudtam az önéletrajzomban. Nem végeztem egyetemet. Már öt éve dolgozom ebben az állásban, és még senki sem kérte, hogy mutassam meg a diplomámat.

Tátva marad a szám, és elkerekedik a szemem, miközben a kirakat előtt ácsorogva elolvasom az összes vallomást, amit csak látok. Még mindig fogalmam sincs, vajon mi ez a hely, vagy hogy egyáltalán mit gondolok ezekről a közszemlére kiállított vallomásokról, de miközben olvasgatom őket, valahogy egyre normálisabbnak érzem magam. Ha ezek a titkok mind igazak, akkor az életem talán mégsem olyan vészes, mint hittem.

Nem kevesebb, mint negyedóraig tart, mire elolvasom a legtöbb vallomást a bejárattól jobbra. Már épp rátérnék a túoldalán lévő titkokra, amikor az ajtó kitárul. Hátralepek, nehogy eltaláljon, ugyanakkor alig bírok ellenállni a heves késztetésnek, hogy megkerüljem a kivágódó ajtót, és belessek az épületbe.

Egy kéz nyúl ki az ajtón, és lerántja a KISEGÍTŐT KERESÉK táblát. Hallom, ahogy filctoll csúszik a műanyag lapon, miközben továbbra is az ajtó mögött álldogálok. Mégiscsak szeretném meglátani, hogy mi ez a hely és ki ez az alak, így már épp kezdem megkerülni az ajtót, amikor a kéz visszanyomja a táblát a kirakatra.

Kisegítőt keresek: KELL!!!

Ha jelentkeznél, kopogj be!

SZÜKSÉGEM VAN RÁD!!!

DÖRÖMBÖLJ MÁR BE!

Elnevetem magam, amikor meglátom, hogyan írta át a táblát. Talán ez a sors keze. Nekem másodállásra van szükségem, és akárki is ez, neki meg segítségre.

Az ajtó teljesen feltárul, és egyszeriben egy olyan szempár szegeződik rám, amiben lefogadom, hogy még annál is több árnyalata található meg a zöldnek, mint a pasas festékkel pettyezett pólóján.

A fiatal férfinak sűrű, fekete haja van, két kézzel löki hátra a homlokából, így még inkább láthatóvá válik az arca. Eleinte nyugtalanul meregeti a szemét, de miután alaposan megnéz magának, felsóhajt. Olyan képet vág, mintha úgy gondolná, hogy pontosan ott vagyok, ahol lennem kell, és megkönnyebbülne, amiért végre megérkeztem ide.

Még jó néhány másodpercig fürkészként tekintettel mered rám. Egyik lábamról a másikra állok, és elfordítom a fejem. Nem azért, mert feszélyezne, ahogy bámul, hanem mivel furcsamód megnyugtat. Talán most először érzem úgy, hogy valaki szívesen lát, mióta megérkeztem Texasba.

– Azért jöttél, hogy megments? – kérdezi a férfi, mire ismét a szemébe nézek. Mosolyog, és a könnyökével tartja nyitva az ajtót. Nagyon kíváncsi lennék, mit gondol rólam, ahogy tetőtől talpig végigmér.

A KISEGÍTŐT KERESÉK feliratú táblára pillantok, és elképzelem a milliányi lehetőséget, hogy mi történhet, ha igennel válaszlok, aztán követem őt az épületbe.

A legrosszabb eshetőség, ami eszembe jut, az, hogy holtan végzem. Sajnálatos módon még ez sem eléggé elriasztó hatású, figyelembe véve, milyen hónapom volt.

– Te vennél fel kiségitőt? – kérdezem.

– Ha te vagy a jelentkező, akkor igen.

Nyíltan barátságos a hangja. Nem vagyok hozzászokva, hogy bárki is nyíltan barátságos legyen hozzám, és fogalmam sincs, mit kezdjek ezzel.

– Volna néhány kérdésem, mielőtt beleegyeznék, hogy a kiségitőd legyek – mondom, és büszke vagyok magamra, amiért nem mutatokozom könnyen kinyírhatónak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A pasi megragadja a KISEGÍTŐT KERESÉK táblát, és lerántja a kirakatról. Behajítja az épületbe, aztán az ajtónak veti a hátát, ütközésig kinyitja előttem, és int, hogy menjek be.

– Nem igazán érünk rá kérdésekre, de ha ez segít, ígérem, hogy nem foglak se megkínozni, se megerőszakolni, se megölni.

Továbbra is megnyerő a hangja, az általa használt szavak dacára is. Akárcsak a mosolya, ahogy kivillantja szinte tökéletes fogsorát – egyedül baloldalt van egy kissé görbe metszőfoga. De ami azt illeti, pont mosolyának ez a kis tökéletlensége a kedvencem a pasiban. Ez, meg az, hogy esze ágában sincs válaszolni a kérdéseimre. Utálok a kérdéseket. Lehet, hogy nem is lesz olyan rossz ez a meló.

Felsóhajtok, és elmegyek előtte, belépek az épületbe.

– Mibe keverem magam? – motyogok.

– Olyasmibe, amiből nem akarsz majd kikeveredni – feleli. Becsukódik mögöttünk az ajtó, teljesen kizárva a helyiségből a természetes fényt. Ez nem lenne gond, ha föl lenne kapcsolva a belső világítás, azonban egyetlen lámpa sem ég. Egyedül a helyiség túlsó végéből induló folyosó felől dereng halvány fény.

A szívem zakatolása épp jelezni kezdi nekem, hogy milyen ostoba voltam, amiért besétáltam egy sötét épületbe egy vadidegennel, amikor a lámpák felzúgnak, és felizzanak.

– Bocsi! – A férfi hangja közelről szól, így megperdülök, miközben a neoncsövek most már teljes erővel ragyognak. – Általában a műterem másik részében dolgozom, ezért itt lekapcsolva szoktam hagyni a lámpákat, hogy spóroljak az árammal.

Most, hogy az egész helyiség meg van világítva, lassan felmérem a terepet. A hófehér falakat különféle festmények díszítik. Nem látom őket jól, mert elszórtan helyezkednek el, és mind több méterre van tőlem.